

Autor: Anthony Hilton

„Rozprava o rase“ je nový film Craiga Bodekera a týká se těch směšných a zákeřných fabulací o problémech „rasy“ a „rasismu“, které se staly standardní součástí západní ideologie. Tento film, dostupný na DVD, kterého si všiml Gregem Johnson, dopisovatel magazínu The Occidental Quarterly a je dobrou odpovědí na nápor politické korektnosti. Kéž bych býval tento film dostal do ruky před ukončením své pedagogické činnosti (mám na mysli především kurzy týkající se etnických problémů), je to vynikající nástroj pro osvětlení některých omylů současného převládajícího úzu o rasismu a rasách a také dílo, kombinující moderní vědecký přístup a selský rozum.

Jako samostatný vzdělávací nástroj však film může být problematický a já zde musím potvrdit, co nedávno napsal **Edmund Connelly** na stránkách The Occidental Observer.

Stejně jako Connelly jsem si po shlédnutí filmu okamžitě opatřil několik tuctů dalších kopií a rozeslal je svým přátelům a známým. Předpokládal jsem, že po shlédnutí by mohli napsat zase oni svým známým a podpořit tak jeho šíření.

Ale co se stalo? Nic! Lépe řečeno téměř nic. Po měsíce jsem neslyšel nic od nikoho – ani od mého syna, dcery, vnoučat, pouze od páru přátel, kteří jsou ovšem v těchto otázkách léta zainteresováni. Nikdo se neozval. Nejprve jsem si myslel, že jsou všichni velmi zaneprázdněni, stejně jako jsem nepodcenil, že nemalou roli hrál pocit „co se nám to strejda Tony snaží podstrčit za nesmysl?“ Nedalo mi to.

Tak jsem se odhodlal podívat na film podruhé. Až nyní mi došlo, že film v úvodu neříká, že samo lidské bytí není náchylné k nahlížení skrze diskriminační postoje, jak etnické, tak osobní. Nicméně tyto postoje nejsou nezbytně unikátní částí lidské podstaty a některé z nich (předsudky vůči lidem jiné barvy pleti) jsou ve filmu ospravedlněny, pokud jsou postaveny na reálných rozdílech a podpořeny negativními zkušenostmi. To vše ale ve dvou minutách filmu, které, jak sám Bodeker tvrdí, by mohly být jednoduše přehlédnuty, pokud se divák od filmu v inkriminovanou chvíli vzdálí. Film říká, že bílí mají v historii na kontě vskutku spoustu nepěkných věcí. Při jeho sledování je ale nutné dávat si neustálý pozor, kdy se mluví o tom, kdo co komu provedl. Pokud diváci nejsou předem varováni, alespoň je ujistěte, že k vysvětlení dojde později. Občas se není příliš jasné, co film vlastně chce říci (pozn. překl).

Obezřetnost však jistě není na místě. Zaslal jsem kopii filmu člověku, kterého považuji za jednoho z excelentních členů a aktivistů Republikánské strany a zároveň mu napsal e-mail, kde jsem jej na zásilku upozornil. Poněkud nedůvěřivě se na to podíval a za několik mi dal vědět. Podívejte se na výsledek. Zde jsou jeho slova:

„Ten film jsem shlédl a mohu říci, že mi bylo potěšením vidět tak jednoduché a účinné poselství. Kdo se na to podívá, pozná, jaký dvojí metr se užívá v obecném měřítku a přitom bez jasné definice, co to rasismus ve skutečnosti je a co představuje. Sdílím ten názor, že „Conversation about race“ je srovnatelný s filmem Media Malpractice (film, osvětlující

některé podivné události a praktiky během poslední prezidentské kampaně ve Spojených státech – více například [zde](#)). „

„Pokusil jsem se to předat ostatním, doporučil jim, aby se to podívali, načež jsem to dostal zpátky. Takže jsem jim znovu řekl, ať se na to podívají. Je to jednoduché: všichni známe pravdu, ale v mediálním prostředí, diktovaném liberální levicí, se bojíme diskutovat o určitých věcech otevřeně a rozumným způsobem.“

Zatím to ale vypadá, že film zdaleka nemá takový dopad, jaký si tvůrci představovali. Zdá se, že lidé nemají o podobné záležitosti zájem, pokud je na ně konkrétně neupozorníte. Pokud toto DVD nebude šířeno zdarma a s vysvětlujícími poznámkami, obávám se, že se na to moc lidí nepodívá.

Znamená to snahy jdoucí vniveč? Ne. Hlavní osou a zároveň nevýhodou filmu je, že je zkonstruován jako přerušovaná série rozhovorů a dialogů, které faktickými důkazy vyvrací převládající mýty o rasách a rasismu. A vskutku nejde o žádné triky a manipulaci. Diskuse o „rasismu“ je sérií velmi opatrných a logicky uspořádaných rétorických cvičení, které odhalují slabost, faleš a pokrytectví konvenčního a politicko-korektního způsobu myšlení. Proto lze film chápat jako nádhernou ukázkou argumentace pro každého, kdo se zajímá o obranu „myšlení o rase.“

Film je dobrým návodem k tomu, jak si sestavit argumentační linii využitelnou pro diskusi v obecném smyslu. Je rozhodně lepší, pokud teze, předložené tímto filmem budou užívány v konkrétním účelu a ne samy o sobě.

Měli bychom se společně zaměřit na podstatné problémy a na věci, kterými lze okamžitě kontrovat fabulující politicko-korektní argumentaci. Osobně jsem si ve filmu velice oblíbil scénu, kde se připomíná, že „bílé Evropané“ ukradli západní polokouli domorodcům. Lze totiž také upozornit na to, že různorodí domorodci v minulosti „kradli“ teritoria sobě navzájem a že bílá nadvláda v tomto vůbec nebyla jediná. Ve skutečnosti je zabírání zemí tím, co zkoušel přibližně každý významnější stát v minulém a předminulém století – a některé státy (jako např. Izrael) to dělají dodnes.

My si můžeme cenit toho, že máme nástroje jak měnit celkově zavedené pokřivené obrazy – posloucháním a prezentací dobrých argumentů a faktů, kterých se v mainstreamových médiích nedočkáte. O tom „Conversation about race“ je.

Zdroj: The Occidental Observer.

Anthony Hilton je docentem psychologie na Concordia University v Montrealu.

A Conversation About Race na Youtube:

[youtube:<http://www.youtube.com/watch?v=TC0AuhogixQ> 285 234]